

TAKÁCS BOGLÁRKA

Veszteg

Nem pár lépés hátránnyal indult.
Menetiránynak háttal.
Sok elviselhetetlen holnapot adott
oda egy-egy elviselhetőbb máért.
Mire találkoztunk, régen nem
volt már miből elcsomagolnia
a másnapot. Úgyhogy sok
mérföldnyi éven át mellette, azért
az első lépésért, egyetlen lépésért,
amit nem úgy tesz meg, hogy
már vége van. Aztán végül nem
mozdult többet egy tapodtat sem.
Hiába a mérföldeket érő évek.
Amit végig egymás mellett.
Nem értettük, hogy ez,
az egymás mellett volt minden.

Térköz

Tudta, hogy rossz modell a nyelv,
hamis kép a mondatkezdő nagybetű,
a pontok meg a vesszők az életben mindig
valaminek a közepére esnek, és a sor-
törés is ott tör-zúz, ahol ő akar.
És viselte végig, tűrte, hogy nem lehet
rímhelyzetbe kényszeríteni a tényeket,
de kérlelhetetlenül írta betűit,
szavanként, szótagonként akarta
megváltani, amit a létben már mozdítani
sem lehet, rést ütött a magatehetetlen
jelrendszereken, és kimetszett
mindenkinek egy szóköznyi helyet,
ahol bármeddig maradhat, és bármi lehet.
Mert tudta azt is, hogy örökre valóság
minden, ami a sorok közé esett.